

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

- Φ.—Τί θέλεις νάσαι, Περικλή; περίττωμα καὶ λέρνα
νά σέ κυλά ὁ μπούρμπουλας ἐδώθε κι' ἐκεῖ πέρα,
ἢ θέλεις νάσαι μπούρμπουλας γιὰ νά κυλάς ἐκεῖνο!...
- Π.—Ἐγὼ δὲν θέλω τίποτε ἀπὸ αὐτὰ νά γίνω.
Ἄλλὰ γιὰτί τὸ λές αὐτό;
- Φ.— Διότι, μπεχλιθάνη,
ὁπόταν μία ὑπαρξίς μεγάλη ἀποθάνη,
ὁπόταν ἓνας ἄνθρωπος καθὼς τὸν Φρειδερίκον,
ἴστων φιλοσόφων, Περικλή, τὴν γενεὰν ἀνήκων,
ὁπόταν ἓνας ἥλιος καὶ δόξα τοῦ αἵθωρος,
ὁπόταν ἓνας βασιλεὺς καὶ Καίσαρ ταυτοχρόνως,
αὐτὴν τὴν γῆν τὴν ρυπαρὰν διὰ παντός ἀφίνη
καὶ εἰς τοῦ τάφου τὸν βυθὸν κατέρχεται καὶ σδύνη
καὶ πίπτουν καὶ φυλορροοῦν τῆς δόξης αἱ μυρσῖναι,
ἐσὺ καὶ νάσαι μπούρμπουλας παραπολὺ σοῦ εἶναι.
- Π.—Ἡ ζέστη θὰ σ' ἐκτύπησε σπουδαίως ἰστὸ κεφάλι
καὶ δι' αὐτὸ μοῦ τσαμπουνᾶς φιλοσοφίας πάλι.
- Φ.—Ἔ μπούρμπουλα, ὦ κάθαρμα, τὸν ρυθὸν δὲν ἀφίνεις,
κι' ὀλίγον ἄνθρωπος σωστὸς δὲν προσπαθεῖς νά γίνης;
- Π.—Τί λές, μωρέ;
- Φ.— Τί νά σοῦ ἴπῳ;... ἐκ μέσης σέ οἰκτείρω.
- Π.—Μοῦ φαίνεται, ἔρε Φασουλῆ, πὼς θέλεις νά σέ δεῖρω.
- Φ.—Ἔ μπούρμπουλα, ὦ κάθαρμα, περίττωμα καὶ ἔρωμα,
ὁ Αὐτοκράτωρ ἔσθυσσε καὶ ζῆς ἐσὺ ἀκόμα;
Ἄπέθανε ὁ βασιλεὺς τσοσούτων βασιλείων,
ὁ ἔστεμμένος μαχητής, τὸ λάμπον μεγαλείον,
ὁ ἔξοχος φιλόσοφος, ὁ ἅγιος ἐκεῖνος,
ποῦ τὸν λαιμὸν του εἰδεχθῆς κατέτρωγε καρκίνος,
κι' ἀντίκρυζε τὸν θάνατον ἐμπρὸς μετ' ἀπαθείας,
τρεφόμενος δι' ἀρετῆς, σπουδῆς καὶ ἀληθείας,
καὶ σὺ ἀκόμα εἰς τὴν γῆν τὸν σκελετὸν σου σῦρεις
κι' ἀκόμη ἔχεις ὄρεξι, γαιδοῦρι, νά με δεῖρης;
- Π.—Τί ἔπαθες, ἔρε, σήμερα!... δὲν εἶσαι ἰστὰ καλὰ σου..
κάτι κακὸ θὰ ἔπαθαν βεβαίως τὰ μραλά σου.
- Φ.—Φιλοσοφίαν θήρευε, φιλοσοφίαν θέλε,
καὶ ὄλα τᾶλλα, Περικλή, κατὰ διαβόλου στέλλε.
Εἰς ταύτην ἀνακούφισιν καὶ ἡδονὴν εὐρίσκεις,
μὲ ταύτην ἄνθρωπος σωστὸς μανθάνεις ν' ἀποθνήσκης
μὲ ταύτην μόνον δὲν ψηφᾶς τοὺς ὑψηλοὺς κυρίους,
μὲ ταύτην μόνον φέρεσαι εἰς κόσμους αἰθερίους,
μὲ ταύτην βλέπεις ἄφοβα ξυράφια καὶ νυστέρια
κι' ὑψόνεσαι ἰστοὺς οὐρανοὺς καὶ κουτουλάς ταστέρια,
κι' ἀφίνεις τὰ κακὰ τῆς γῆς καὶ τὰ μασκαραλήκια,
κι' ὅταν τρυποῦν τὰ πόδια σου τῶν δρόμων τὰ χαλκίγια,
καὶ ὅταν κάθε Δῆμαρχος μὲ λόγια σέ φουσκώνη,
καὶ ὅταν τὰ ρουθούγια σου γεμίζουσιν ἀπὸ σκόνη,

- κι' ὅταν ἀκοὺς συζήτησιν περὶ ὁδοστρωσίας,
καὶ ὅταν βλέπης ἔρημον μεγάλης ξηρασίας,
καὶ ὅταν δίψα γιὰ νερὸ τὸν λάρυγγά σου πνίγη
κι' ἀκούης πὼς ὁ δήμαρχος ἰστὸ Μόναχο θὰ φύγη,
διὰ νά πάρη φαίνεται καὶ ἀπ' ἐκεῖ ἀκόμα
διὰ τὴν στρώσιν τῶν ὁδῶν κανένα νέον χῶμα,
καὶ ὅταν βλέπης ἔξαλλος ὁ Θεοδώρης νά χαιρῆ
γιὰτί ἰστὸ Χάνι τοῦσφιζε ὁ βασιλεὺς τὸ χέρι,
καὶ ὅταν τὸν πρωθυπουργὸν κυττάζης νύκτα ἴμερα
νά κοπανίζη ἰστὸ γουδί καθουρδιστὸν ἀέρα
καὶ νά καταλαμβάνεται ὑπὸ φρικτῆς μανίας
μὲ τὰς συμβάσεις, Περικλή, καὶ τὰς συγκοινωνίας,
κι' ὅταν ἀκοὺς ὁ φρόνιμος πὼς τὸ μραλό του χάνει,
πὼς κατὰ λάθος ἠῤῥῆσε ὁ πλοῦτος τοῦ Βλαχάνη,
πὼς ἐκλεψαν τὴν Ἀθηνᾶ μαζί μὲ τὸν Μαρσῦα,
πὼς ὁ κλεινὸς Ραυτόπουλος ρημάζει τὰ Μουσεῖα,
πὼς ἔφυγε ὁ κύριος Μανσόλας ἰστὸ Παρίσι
μὲ θετικὴν ἀπόφασιν νά μὴν ξαναγυρίσῃ,
καὶ ὅταν βλέπης ἐγκυον ἀνύπανθρον γυναῖκα,
καὶ ὅταν ἐκ τῶν ἐντολῶν τοῦ Σαββαθῶ τῶν δέκα
δὲν βλέπης νά ὑπάρχη μιὰ ἰστὸ Μωϋσῆ τὴν πλάκα,
καὶ ὅταν κάμνη ἔρευαν ὁ Πικ τοῦ Ποστολάκα,
καὶ ὅταν κάθε κόμ. ἰλ. φὸ ἀρέσκεται νά κλέβῃ,
καὶ ὅταν κάθε κουβαρντᾶς τὸν ἄλλον ξεμπερδεύῃ,
καὶ ὅταν βλέπης γύρω σου καλὰς οἰκογενείας,
καὶ ὅταν ὄλοι σκέπτωνται περὶ αὐτοκτονίας
καὶ χάνωνται οἱ ἄνθρωποι ἡμέρα μεσημέρι
ἀπὸ τὰς κατοικίας των μὲ δίκαννα ἰστὸ χέρι,
κι' ὅταν καμπόσοι πνίγωνται ἰστὸ κύμα τοῦ Φαλήρου,
καὶ ὅταν βλέπης τὴν μορφὴν ἑνὸς καὶ ἄλλου χοίρου,
ἐσὺ γιὰ ὄλα, Περικλή, δὲν δίνεις μιὰ πεντάρια
καὶ δὲν χαλά τὸ κέφι σου τοῦ κόσμου ἢ ἀντάρια,
δι' ὄλα δὲ ἀμέριμνος φιλοσοφεῖς καὶ χάσκεις
καὶ ἰστὸν πλησίον πάντοτε τὴν ἀρετὴν διδάσκεις.
Ἡ δ' ἀρετὴ, ἔρε Περικλή, φιλοσοφία εἶναι...
- Π.—Παρακαλῶ σε, Φασουλῆ, ὡς ἐδῶ πέρα μείνε.
- Φ.—Φιλοσοφίαν θήρευε, φιλοσοφίαν θέλε,
καὶ ὄλα τᾶλλα, Περικλή, κατὰ διαβόλου στέλλε.
Πάν ἄλλο ἐπ' αὐτῆς τῆς γῆς εἰς κόρακας ἔρρέτω...
κι' ἐγὼ τὸ εἶχα κατὰ νοῦν ἐφέτος, Περικλέτο,
νά σκοτωθῶ μονάχος μου καὶ νά χαθῶ ἀδίκως,
ἀλλ' ἔξαφνα μ' ἐμπόδισε ὁ μέγας Φρειδερίκος.
Κι' ἀφοῦ αὐτὸς ἐβάδιζε μὲ θαρραλέον εἴμηκ
καὶ μ' ἔσα κι' ἂν ὑπέφερε τὸν βίον ἐπροτίμα,
γι' αὐτὸ κι' ἐγὼ, ἔρε Περικλή, δὲν ἄφησα τὰ κῶλα
καὶ ἀπαθῶς ἐσπούδασα νά φέρωμαι πρὸς ὄλα,
κι' ἐν ἰσῆ μοίρα θεωρῶ πενίαν τε καὶ πλοῦτον
καὶ δὲν νομίζω τὸ κακὸν ποτέ μου ὡς τοιοῦτον,
οὐδὲ αὐτὸ τὸ ἀγαθὸν ὡς ἀγαθὸν πιστεύω,
καὶ πνεῦμα φιλοσοφικὸν ἐν ἀρετῇ θηρεύω.
καὶ οὐτ' αἰσθάνομαι χαρὰν ἢ δυσθυμίας φρίκην,
διότι ὄλα γίνονται παντοῦ κατὰ συνθήκην.
Ἦταν δὲ μάθουν ἄλλως πως οἱ ἄνθρωποι νά κρίνουν,
ὁπόταν δὲ οἱ βασιλεῖς φιλόσοφοι θὰ γίνουν,
καὶ ὅταν οἱ φιλόσοφοι θὰ γίνουν βασιλεῖς
τότε θὰ γίνῃ βασιλεὺς κι' ὁ τλήμων Φασουλῆς.
- Π.—Μὰ βλέπω πὼς ἡ γλῶσσα σου, ἔρε Φασουλῆ, δὲν στέκει.
Ἦρσε λοιπὸν ἐπτά σερκιαῖς, φιλόσοφε ζευζέκη,